

מוביל זיפוזף וילסון (מרכז) בלב תל-אביב -
"ויסקלוהו באבניט..."

עשרה אחוז ממה שכתוב בעתון זה אמת, מגיע לחשודים מעצרי. רק זאב נאואי (15) שחרר בערבות, למרות האימה הנוראה שהוא מטיל על שיי-מוניס.

כשנשאל כבוד השופט באיזה עתון קרא על התיגרה, שמר על האובייקטיביות, סי-רב לנקוב בשמו.

מכשפה באשקלון

החיים באשקלון משעממים. פעם, במלך לוך על ישראל, וסנהדרין שפטה את העם, היה גם באשקלון שמח. האגדה מספרת כי בחקופת מלכותו של אלכסנדר ינאי, שעשעו את אשקלון שמונים מכשפות ששכנו במערה. מאז הרג ראש הסנהדרין את אותם היצורים מקלקלי העולם, הפכו החיים למשעממים. כיום אין מלך, אין סנהדרין ומשמונים המכשפות באשקלון שר-דה אולי אחת בלבד.

אני לא מכשפה! ניצנעה סעידה חיים (66) בראשה הצבוע אדום בבית-המשפט הרחובותי, אני רק רואה מזלות של בני אדם. שמעון מצליח (23) צעיר רזה במכנסים ואנגריוו הדויים לא קיבל את טענתה: היא מכשפה, וכתוב בתורה: מכשפה לא תהיה! מה שהביא את שמעון לפסקדין כה חמור היתה העובדה שלמרות השם המצליח, לא הצליח ביותר להסתדר עם נשים. היא קיללה אותי שלא אתחתן אף פעם, וכל הבתורות עזבו אותי!

מאורעות מצלצלים. לשמעון היה נעלה מכל ספק כי לא פנוי המצולקות גם לא התקופה בה בילה בכלא באשמת אונס, הן שמעו ממנו ידידות נעורות. האשם היה בסעידה. הזקנה ניבאה לו באחד הימים

רכי חיים
כרם היה לוילסון

וידבר אחאב אל נבות לאמר: תנה לי את כרמך... כי הוא קרוב אצל ביתי ואתנה לך תחתיו כרם טוב ממנו... ויאמר נבות אל אחאב: חלילה לי מאדני תתתי את נחלת אבותי לך... ויעדהו אנשי ה' ליעלע את נבות נגד העם ויוציאוהו מחוץ לעיר ויסקלוהו באבנים וימת.

אחאב המודרני אינו מלך, אם גם רכישו והשפעתו עולים אפילו על אלה של אחאב המקורי. אין הוא אדם כלל. הוא ספק ארוגן ספק ממלכה - הסתדרות העובדים. אולם אותה השאיפה שניצעה את אחאב לחמוד זוקא את כרם שכנו נבות, היא שהניעה

שמות כ"ב, 17.

את האימפריה הגדולה של הסתדרות העובדים לרצות זוקא במגרשו הקטן של אליהו שלום וילסון (75).

במקום בו עומדים כיום בתל-אביב בנייני הנוער העובד ובית-החינוך התיכון, המאפיינים לים על צירף עץ דל מוקף ערימות גרוטאות ברחוב רבנו תם, השתרע לפניו שלוש שנים שנה כרם ענבים של אחד ערבי, שייך הינאוואי. כרם זה, כמגרשים ערביים אחרים בסביבות רחוב המלך ג'ורג', עמד כעצם בגרונה של תל-אביב המתפתחת. הערבים סרבו למכור את מגרשיהם ליהודים בכל מחיר.

חלוץ הגמלים יום אחד נמכר כרם הינאוואי. לא לעירייה, גם לא לחברות הפיתוח היהודיות שניסו לרכשו, אלא לשכן יהודי בשם אליהו וילסון, מוביל זיפוזף, שגמלו עשו שמות בענבי הכרם. השייך

הערבי ניסה להיפטר מצרת הגמלים באמצעות משפטים, נואש מדרך זו, ניאות למי כור את אדמתו לוילסון בלבד. לזה לא היו האמצעים לרכוש שטח כה גדול.

הוא קנה את האדמה עבור חברת "גאולה" בראשה עמד או בצלאל יפה. כתמורה קיבל חלק מהשטח. כיהודי מאמין, ראה וילסון בקבלת הקרקע את התגשמות כל שאיפותיו הציוניות. בעל בית-החרושת לסבון בסולין לשעבר, שהיגר ללונדון והקים בה בית-חרושת לעניבות, עלה לארץ בשנת 1919 מתוך תקווה לרכוש בה חלקת אדמה וליהנות בה. עד היום שמור עמו שטח כ"ב כתב ידו של זאב ויבטינסקי המבקש: "לעצור אדון וילסון ולמכור לו איש מומחה בענייני פרקמטיא על מנת להתיעץ עמו ב"ענייני גלנסריה".

הפורעים הערביים של שנת 1921 לא התחשבו ביותר בהמלצה זו, העלו באש את חנותו במגשיה. הייתי מיואש וחסר תקווה, עד שהתחלתי לספק חול וויפוזף ל"בנייני תל-אביב באמצעות גמלים. הייתי יהודי הראשון בעל הגמלים בארץ-ישראל". כתב וילסון במכתב גלוי ששלח בשנת 1929 למנהיגי הישוב. אבל מיד קמו עלי עסקני הסתדרות הפועלים להציק לי בדרישה כי עלי להסתדר עם פועלי בקאופרטיב. הוכרתי לעזוב את עבודתי.

זכות מוסרית. אחאב לטש את עיניו לא רק אל גמליו של וילסון, כי אם גם אל מגרשו. הסתדרות קבלה מגרש בקרבת גן מאיר להקים עליו בניין לבית-החינוך ולנוער העובד, ראתה בזכות מוסרית להקים כמה ממבניה על מגרשיו של וילסון. בשעתו התפתחה מכך שערוריה שהסעירה במשך שנים את עתונות הארץ ואף אישים שונים בראש בי העולם אליהם שיגר וילסון מכתבי תלונה.

בכיתת-החינוך, שבניינו לא נגמר, נוספו כיתות חדשות, ואין ביכולתנו להסיר את הצריפים. תרץ זבר את הגולה. רק בהתערבותה של ממשלת בריטניה, שוילסון היה נתינה, הורו הצריפים מעל המגרש. אחרי עשר שנות דיור ללא תשלום. בהחלטה חגיגית של מועצת עיריית תל-אביב, משנת 1940 הובטח להחזיר לוילסון מגרש אחר תמורת חלק ממגרשו עליו נבנה בית הנוער העובד. עד היום לא קיבל הישיש את המגרש.

הם רוצים במותי. הרעש סביב פרישת וילסון דער. הזקן, שיבלת גדולה צמיחה בראשו, נואש מהתמודדות עם הסתדרות העובדים. בניו עזבו אותו, והוא מתפרנס מ"כספי חלק המגרש שמכר. אולם אחאב הגדול טרם נואש מתשוקתו למגרשו של וילסון. האמצעים שבחר לכך היו דומים במידה מסויימת לדרך בה בחרה איזבל, אשת אחאב, לחיסול נבות: סיקול באבנים.

מדי בוקר בבוקר רוגמים ללוי בית-החיר נוך את צריפו של וילסון באבנים וקורות עץ, פורצים בגרוד, מפורים גרוטאותיו. מדי היתקלם בשיש עצמו, אין הם נרתעים מלידות בו אבנים. המשטרה עומדת חדלת אונים נוכח התגרות זו. כל זמן שלא נגרמה לו חבלה גופנית רצינית, אין היא יכולה לעשות מאומה.

השבוע נסגר וילסון מאחורי תריסים מ"פחד הסקילה באבנים, סיכם את מצבו ב"מילים נוגות: "הם יורעים שאני זקן וקיצו קרוב. הם רוצים להחיש את מותי בכדי לזכות במגרש".

והי נערה ישראלית אלומונית. המצלמה לכדה אותה במקרה באסיפה של תנועות-נוער. מה מסתתר מאחורי פנים אלה של צברית צעירה - אילו שאיפות, אילו תקוות, אילו תכונות?

האמנם הצעירה הישראלית הטיפוסית היא זו החולמת על נסיעה לפאריס? האמנם היא רואה את הגשמת כל מאויה בתצוגת איברים בינלאומית במיאמי-ביץ'?

***

העולם הזה-משוכנע כי אין-הדבר כך. החן המובכ של הנערה הישראלית, הרחוק כל כך מן היופי החלוץ של בובות הוליווד, האופי הפשוט והטבעי של הצברית, הוא פרי נוף הארץ - כל אלה לא אכזרו, אם כי הופתרו, אולי, על-ידי האופנה הצעקנית של ספסרי-הרעל, מנפנפי כרטיסי-הנסיעות ל-פאריס ולפלורידה.

***

בשבוע הבא יפתח העולם הזה במיבצע מיוחד במינו, שתפקידו לחשוף את האופי האמיתי של הנערה הישראלית. לא תהיה זאת תחרות-יופי מן הסוג הפסול, ולא יהיה לו כל קשר עם זיפתון זר זה או אחר. יהיה זה מיבצע מרוכז, בו ישתפו פעולה מיטב יוצרי הסגנון הישראלי בכל השטחים, שיבקש לשים מחדש את הדגש על היפה והחיובי בלב הצעירה הישראלית.

צוברית '56